

Nijmegen, 15 October 1931.

Lieve Moeder,

Hartelijke gelukwenschen op uw verjaardag. Nu al 82. Onze Lieve Heer moge U nog lang voor ons sparen en U nog lang getuige doen zijn van ons aller geluk. Vader zal zeker in den Hemel in de vreugde deelen en al heeft hij eens gezegd, dat U hem maar gauw moest volgen, heel goed vinden, dat Onze Lieve Heer U nog wat bij ons laat. Vandaag is het eigenlijk ook al feest, het feest van uw H. Patrones, de groote H. Teresia. Moge zij U steeds een machtige voorspraak zijn en U veel genade van Onzen Lieven Heer doen verkrijgen. 15 October is voor mij altijd een blijde dag en doet me altijd nog meer waardeeren, dat ik in de Orde van Carmel heb mogen treden. Zij is en blijft altijd een der gloriën onzer Orde.

Morgenvroeg in de H. Mis een bijzonder gebed voor U.

Van mijn reis naar Konnersreuth ben ik weer frisch en gezond thuisgekomen. Ik ben blij, dat ik er de reis voor gemaakt heb, want bijzonder merkwaardig is zeker, wat daar plaats grijpt. Ik zou eigenlijk al een week eerder zijn thuisgekomen, maar toen wij 1 Oct. in Konnersreuth kwamen, hoorden we, dat wegens het invallend feest van de kleine H. Teresia het lijdensvisioen 2 Oct. uitviel. Op zulke feesten wil Onze Lieve Heer niet, dat zij dit groote lijden heeft. Zoo was ik verplicht, wilde ik die visioenen bijwonen, te wachten tot 9 Oct. Nu ik eenmaal zoo ver was, ben ik maar in de buurt gebleven en heb ik in ons klooster te Bamberg het nuttige met het aangename vereenigd door 's morgens naar de bibliotheek te gaan en 's middags in en om Bamberg eenige uitstapjes te maken met P. Hubertus en den oud- Provinciaal van de Beiersche Provincie, dien we beiden heel goed kennen. Op den terugweg van Konnersreuth ben ik nog een nacht en een morgen in Wurzburg gebleven, waar ook een rijke bibliotheek is en ik kon logeeren bij de Ongeschoeide Carmelieten. Voor 25 jaar was ik daar ook omstreeks dezen tijd.

In Konnersreuth heb ik eerst Teresia Neumann gesproken in haar gewonen toestand, een flink en opgewekt meisje of liever jonge vrouw, want ze is intusschen 33 jaar. Zij is sympathiek in haar heele optreden en spreken, niet gemaakt of overdreven. In haar lijden en gebeden heb ik U allen aanbevolen. Door haar tusschenkomst heeft God al heel wat gebeden verhoord. Den volgenden morgen heb ik ook haar H. Communie bijgewoond, waarbij echter geen visioen intrad, zooals soms geschiedt. Vrijdagmorgen en Vrijdagmiddag ben ik telkens een klein halfuur bij haar lijdensvisioen geweest. Dit is zeer aangrijpend. Zij staart voor zich uit, alsof zij het lijden

duidelijk voor zich heeft. Zij leeft er geheel mee mede en de uitdrukking van haar gelaat geeft alle aandoeningen weer, welke zij daarbij doormaakt, medelijden, schrik, afschuw, nu en dan vreugde over troost en hulp den Heiland geboden, zij luistert scherp naar hetgeen zij hoort en beeldt ook vaak het lijden zelf uit. Bij de dorst van den Zaligmaker is ook haar mond als die van een die fellen dorst heeft. Intusschen vloeit het bloed in een streep van een paar centimeter uit haar oogen, in haar witten hoofddoek teekenen zich zeer duidelijk de bloedplekken af, die veroorzaakt worden door het bloeden van de wonden van den doornekroon, terwijl ook haar witte jak ter plaats van de hartwonde geheel doorweekt is van bloed. Dit alles doet ieder die het ziet wel heel sterk denken aan de hevigheid van het Lijden des Heeren. Als prediking van dit Lijden, als herinnering aan hetgeen het Evangelie verhaalt, hebben die lijdensvisioenen eigenlijk de meeste waarde. Teresia Neumann heeft bovendien het merkwaardige voorrecht, dat zij noch eten noch drinken kan en dat ook niet noodig heeft voor herstel of behoud harer lichaamskrachten. Ook slapen doet zij uiterst weinig, drie, vier uur in de week. Haar korte mystieke rust nu en dan in den Heer, versterkt haar bijzonder. Ook de H. Communie, welke die rust vaak inleidt, is voor haar een bijzondere verkwikking. Zij leeft van de H. Communie en leeft steeds met den Heiland. Bij mijn bezoek viel nog het merkwaardige voor, dat haar lijdensvisioenen werd onderbroken door een korte tusschenpoo, waarin zij bijzonder scheen te lijden. Op de vraag van den Pastoor, wat daarvan de oorzaak was, zeide zij, dat onder de aanwezigen iemand was, die den Heiland ver stond en nader vulde zij dit na eenigen tijd nog aan met te zeggen, de betreffende persoon meent wel, dat alles goed is, maar dat is toch niet zoo. De Heiland oordeelt anders. Dat was natuurlijk, als men met een acht tot tien personen bij haar is, wel een beetje pijnlijk. Later hoorde ik van den Pastoor, dat onder de aanwezigen iemand was, tot wien Teresia den vorigen middag bij het afzonderlijk bezoek aan haar ook reeds gezegd had, dat het bij hem van binnen niet in orde was. In hoeverre de grenzen van het natuurlijke bij Teresia Neumann worden overschreden, zal wel steeds moeilijk uit te maken zijn, maar zeker is, dat er een invloed ten goede van uit gaat en alles ter plaatse een zeer goeden en vertrouwen wekkenden indruk maakt. Ik zal als ik thuis kom, nog wel meer van mijn reis vertellen en ook mijn indrukken vollediger weergeven.

Allen nogmaals hartelijke groeten, prettig feest met elkaar.
in Chr. uv

A. Titus, O. Carm.